

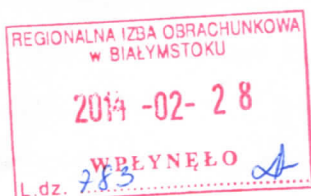
Podlaskie bogactwo różnorodności

URZĄD MARSZAŁKOWSKI
WOJEWÓDZTWA PODLASKIEGO
w Białymstoku
15-888 Białystok
ul. Kard. S. Wyszyńskiego 1
NIP 542-25-42-016, REGON 050667685

NK
L

Białystok, 28 lutego 2014 r.

FN-III.1710.4.2013

Uchwała Kolegium RIO
Nr 1175/14 z dnia 19 03 2014
uzgodnienie
zostaje

Kolegium
Regionalnej Izby Obrachunkowej
w Białymstoku
za pośrednictwem
Prezesa
Regionalnej Izby Obrachunkowej
w Białymstoku

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1113) zgłaszam zastrzeżenia do wystąpienia pokontrolnego Regionalnej Izby Obrachunkowej w Białymstoku z dnia 13 lutego 2014 r. (RIO.I.6001-12/13) w zakresie stwierdzenia zaniżenia dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2012 r. z powodu nie wliczenie do podstawy naliczenia dodatkowego wynagrodzenia rocznego kwoty dodatku za wieloletnią pracę przypadającego na dni „zwolnienia lekarskiego”.

Zdaniem kontrolowanego stanowisko Izby w tym zakresie nie znajduje odzwierciedlenia w obowiązującym stanie prawnym, a głównie w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. z 2013 r., poz. 1144). Izba dokonała kwestionowanego ustalenia powołując się na interpretację Departamentu Prawa Pracy Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 stycznia 2010 r., która w ocenie kontrolowanego jest błędna i nie uwzględnia późniejszego orzecznictwa sądowego wydanego na tle uprawnienia do dodatkowego wynagrodzenia rocznego i ustalania jego wysokości. Należy wziąć w szczególności pod uwagę uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2011 r. sygn. akt III PZP 3/11 (OSNP 2012/1-2/3), w świetle której cyt.: „Okresy pobierania przez pracownika niezdolnego do pracy wynagrodzenia i zasiłku chorobowego nie podlegają wliczeniu do 6-miesięcznego okresu przepracowanego w danym roku kalendarzowym, wymaganego

do nabycia prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej". Z uzasadnienia powołanej uchwały ponadto należy wywieść, iż efektywność przepracowania wymaganego ustawą okresu roku lub w oznaczonych przypadkach okresu 6 miesięcy z jednej strony wpływa na samo uprawnienie do dodatkowego wynagrodzenia rocznego, a z drugiej strony rzutuje na wysokość wypłaconego na podstawie tej ustawy dodatkowego wynagrodzenia, przy istnieniu tegoż uprawnienia. Sąd Najwyższy podziela przy tym stanowisko tego Sądu zajęte w uchwale z dnia 25 lipca 2003 r. sygn. akt III PZP 7/03 (OSNP 2004 nr 2, poz. 26), według której: 1. warunkiem nabycia prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej jest efektywne przepracowanie u danego pracodawcy pełnego roku kalendarzowego, 2. przy ustaleniu wysokości dodatkowego wynagrodzenia rocznego wypłaconego na podstawie tej ustawy nie uwzględnia się wynagrodzenia otrzymanego przez sędziego w okresie nieobecności w pracy z powodu choroby.

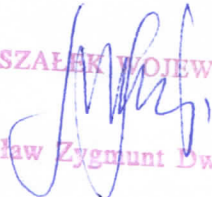
Zdaniem kontrolowanego, skoro w myśl art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej wynagrodzenie roczne ustala się w wysokości 8,5% sumy wynagrodzenia za pracę otrzymanego przez pracownika w ciągu roku kalendarzowego, za który przysługuje to wynagrodzenie, uwzględniając wynagrodzenie i inne świadczenia ze stosunku pracy przyjmowane do obliczenia ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, a także wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy oraz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy przysługujące pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, to mając na uwadze przepis § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. Nr 2, poz. 14, z późn. zm.) wyłączający z podstawy „wynagrodzenia urlopowego” wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną należy wyłączyć również i ten składnik wynagrodzenia z podstawy „dodatkowego wynagrodzenia rocznego”.

Wbrew stanowisku Izby nie stoi temu na przeszkodzie przepis § 7 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1050 z późn.zm.) stanowiący o tym,

że dodatek za wieloletnią pracę przysługuje pracownikowi samorządowemu za dni, za które otrzymuje wynagrodzenie, oraz za dni nieobecności w pracy z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby albo konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem lub chorym członkiem rodziny, za które pracownik otrzymuje z tego tytułu zasiłek z ubezpieczenia społecznego. Przepis art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej w zakresie ustalenia wysokości tego wynagrodzenia odwołuje się bowiem do wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika w ciągu roku kalendarzowego, za który przysługuje to wynagrodzenie (a więc nie dotyczy okresu niezdolności do pracy wskutek choroby - jako okresu efektywnie nieprzepracowanego), a ponadto odsyła w zakresie ustalania podstawy wymiaru tegoż dodatkowego wynagrodzenia rocznego do uzyskanych w tym okresie świadczeń związanych z pracą przyjmowanych do obliczenia ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy (nieobejmujących jak wcześniej wskazano wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby).

W ocenie kontrolującego nie ma zatem podstaw do wliczania do podstawy wymiaru dodatkowego wynagrodzenia rocznego dodatku za wieloletnią pracę wypłacanego zgodnie z cytowanym przepisem rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. za dni nieobecności w pracy z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby. Pozostawałoby to bowiem w sprzeczności z wywodzona na tle omawianej ustawy zasadą uzależnienia prawa i wysokości dodatkowego wynagrodzenia rocznego od efektywnie przepracowanego okresu pracy.

Mając powyższe na uwadze wnoszę o uwzględnienie niniejszych zastrzeżeń.

MARSZAŁEK WOJEWÓDZTWA

Jarosław Zygmunt Dworżański